

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra massedemonstration i London 29. januar mod nedskæringer
og i solidaritet med den ægyptiske revolution Foto: flickr

HVAD PARLAMENTET GØR KAN GADERNE GØRE OM!

Nr. 9

15. årg.

2011

30. april

-

13. maj

Støttepris 20 kr.

TEMA: 1. maj i klassekampens tegn

- Solidaritet på tværs af grænser s. 2 • Valgkamp fra mørket s. 3 •
- Afviklingsselskabet DSB-Firstclass s. 4 • 2020 plan en håb s. 6 •
- CSC konflikt udvides s. 8 • Rådighedspligt s. 9 •
- Tjernobyl spørger s. 10 • 1. maj-indstik s. 11 •
- Troels Riis Larsen, APK: Interview s. 12 • 1. Maj-program s. 14 •
- Libyen: Vesten versus Kina s. 15 • PCOT: Trusler mod revolutionen s. 17 •
- Kongresdebat: Unge og revolutionen s. 19 • Indspark: Romalove s. 21 •
- Debat s. 22 • "Irak er en amerikansk koloni under islamisk styre" s. 24

Solidaritet på tværs af grænser

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er en god skik ved arbejdernes internationale kampdag hvert år at gøre status over udviklingen af den globale klassekamp. 1. maj er den dag, mere end nogen, hvor arbejderne mønstrer styrkerne og klargør målene for kampen – både den dagsaktuelle og det store opnåelige perspektiv: det nye socialistiske samfund.

Da kvindekampdagen 8. marts tidligere i år rundede 100 år fra den første gang blev afholdt mente den danske ligestillingsminister, at så kunne det også være nok. Den burde gravlægges. 1. maj er endnu ældre, den blev besluttet som international kampdag af II Internationale i 1887, da det var en samling af marxistiske partier for revolutionær forandring. Og ikke bare ligestillingsministeren, men hele det borgerlige samfund mener, at den for længst har mistet al relevans, og bør afskaffe sig og gøres til almindelig arbejdsdag med pligt for alle til også den dag at slave for kapitalen.

Uden hensyn til det demonstrerer og protesterer arbejderne verden over på denne dag, i hundredtusindvis, ja millioner, med slagord, paroler og bannere under røde faner.

Det er en dag for kamp for nye mål og mod borgerskabets konstante angreb for at slå vundne resultater tilbage; men også en dag for at fejre resultater og revolutionære fremgange. Men først og fremmest er det en dag for international solidaritet, for at bekræfte, at den kamp, der føres af klassefæller i alle verdenshjørner i grunden er den samme kamp, og en fælles kamp.

På denne 1. maj vil det ikke mindst være den arabiske revolution, som vil blive omfavnet. Den har tændt en gnist af håb og en revolutionær ild, der ikke kun er gået som en storm over Nordafrika og Mellemøsten, men også spreder sig til andre kontinenter. Diktatoriske monstre og enevældige monarker er væltet eller rystes behængt med deres kors og bånd og stjerner – herunder ridderkors, egenhændigt uddelt af hds. danske majestæt på farten fra Bahrain til Afghanistan. Disse regimer er uanset pynten ikke andet en korrupte stik-i-rend-drenge for USA og Vesten, som de mod klækkelig korrupt betaling bistår med at udplynndre deres lande og holde deres befolkninger i både fattigdom og diktatoriske bånd uden demokratiske rettigheder.

De arabiske folk vil have dem sat på porten, men de vil også af med deres vestlige bagmænd og støtter. De vil have diktaturerne væk og en fri og uafhængig udvikling, som baner vej for social fremgang for den brede befolkning.

Vi har set og beundret den heroisme, hvormed de ubevæbnede masser i Tunesien og Ægypten har trodset sikkerhedsstyrkers og regimebøllernes vold, hvordan de har fortsat og udvidet deres protester mod sult, armod og diktatur til brede lag af befolkningen gik med, og arbejderne kastede deres afgørende lod i vægtskålen, så diktatorerne faldt.

Men vi har også set, hvordan USA og vestmagterne, som hyklede sympati for kravene om demokrati, selvom de rettede sig mod deres kreaturer, har været hurtige til at manøvrere imod folkerevolutionerne. Ingen steder er de ført igennem hele vejen. I både Tunesien og Ægypten er det det gamle regimes og militærets folk, der er ved magten. Den er ikke overdraget de revolutionære folk.

Og USA, EU og NATO – med en dansk krigsforbryder i cockpittet – har indledt en ny luftkrig i regionen, mod Libyen. Ikke kun for at afsætte eller myrde Gadaffi og sikre sig fuld kontrol over endnu et arabisk land og dets ressourcer, men også for med krigen at bremse folkerevolutionerne og indsætte deres lakajer som i Irak, hvor et brutalt islamisk regime holdes ved magten af amerikansk militær, eller Afghanistan, hvor en korrupt præsident huserer, beskyttet af en hel fremmed krigskoalition i NATOs navn.

Men samtlige kriminelle krigsregimer fører samtidig en anden krig: En krig på hjemmefronten mod deres egne arbejdere og befolkninger. Det er i alle krigsførende lande dem, der ikke bare betaler for militarisering, krige og besættelser, men også for finanskapitalens fejlslagne spekulationer og milliardærernes fortsatte luksus, i form af velfærdsnedskæringer, reallønsfald og merarbejde – med andre ord i form af større udbytning.

Her kommer forskellen mellem reformister og revisionister på den ene side og revolutionære kommunister, marxist-leninister, på den anden ind. De førstnævnte har hverken ønsket om eller tiltro til, at arbejderne og de brede folkemasser kan rejse sig til revolutionær kamp, og foretrækker

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 06.05.11

Valgkamp fra mørket

Valgkampen har længe været i gang. VKO er trængt og har taget hele arsenalet af mere eller mindre beskidte metoder i brug. Til gengæld vejrer S/SF morgenluft og ministerposter.

Op til 1. maj forventes det, at den parlamentariske opposition fremlægger deres alternativ til regeringens uhyrlige "2020-plan", for at folk skal arbejde længere livet igennem, og for slagting af 100.000 arbejdspladser i det offentlige sammen med andre grove nedskæringer. S og SF vil imødegå VK-propagandaen om den nuværende regerings økonomiske ansvarlighed, som den anser som sin stærkeste valgtrumpf i kampen om stemmerne, selvom VKO's glade nyliberale politik har ført landet ud i den største krise siden 30'erne – uden at regeringen og dens statsministre Fogh og Løkke Rasmussen eller de andre havde den ringeste ide om, hvad var på vej.

Dens politik foregår i blinde og med en eneste ledetråd: at Overdanmark skal feste videre og den brede befolkning betale regningen. Ikke mindst derfor er VKO blevet dogmatiske anvendere af EU's økonomiske direktiver og den nye europagt.

Men der er ingen grund til at sætte forventningerne til Thorning-Schmidts S, Søvnalds SF eller for den sags skyld Vestagers 'Radikale' særlig højt. De er også EU- og europagt-glade, den ene mere end den anden, og vil højst dosere lidt alternativ nyliberal medicin såsom 'arbejd mere' for at få det kapitalistiske Danmark helskindet gennem krisen.

De værste angreb, der er gennemført af det siddende VKO-flertal, vil heller ikke forsvinde af sig selv, selvom flertallet skulle skifte efter det kommende valg, der nu senest er et halvt år væk. Danskerne vil i stedet få 'det bedste' fra både VKO og S/SF/R.

Hvad der virkelig ventes på, er ikke en mere eller mindre luftig gang politisk plat økonomi, men en valgdato. Og mens der ventes, skues der dybt i de ugentlige meningsmålinger. Ikke mindre end syv virksomheder tager nu pulsen på nationen, og ethvert større

medie og nyhedsbureau har deres eget foretrukne institut.

Også de professionelle lobbyister og politiske meningsdannere ved, at meningsmålinger er gode historier. F.eks. har det liberalistiske meningsfirma Cepos entreret med Norstat. Ingen af disse målingsinstitutter bryder sig om at blive kigget efter i metoder eller svarprocenter, og det med god grund. De har nemlig et større pålidelighedsproblem, idet det er meget få af dem, der bliver ringet op af målingsfirmaerne, der faktisk ønsker at svare.

På samme vis bryder ingen af de politiske aktører sig om at blive kigget efter i sømmene. Herhjemme er politikerne nemlig enige om, at de økonomiske interesser og antallet af betalte lobbyister og spindoktorer er aldeles uden interesse for vælgerne. Her skal golfvennerne fra Dubai og medlemmerne af den lokale VL-gruppe ikke peges ud. Pengemændene ønsker diskretion, af ren og skær høflighed, naturligvis.

Selvom der findes regler for, at partierne skal oplyse noget om bidragydere, og EU roser sig for at sikre 'gennemsigtighed' omkring finansieringen, er der rigtig mange måder at tilsløre, hvilke kapitalgrupper de er i lommen på. Det gør det svært at dokumentere, at Saxo Bank finansierer Liberal Alliances ideologiske offensiv for brølende nyliberalisme, eller Mærk McKinney Møllers udslagsgivende

aktieposter i indtil flere regeringer.

I Danmark hersker der den udbredte selvtilfredse selvforståelse, at der ikke findes hverken korruption eller nepotisme. Så hvorfor lovgive yderligere og sikre en reel og skrap kontrol med et fænomen, der så absolut hidhører under fremmede himmelstrøg?

Stort set samtlige regeringspartier i de fleste store og mange mindre EU-lande er – i *regelen post festum* – blevet afsløret i at bedrage og fuske med valgmidler. Tyskland, Frankrig, og Berlusconi's Italien, selvfølgelig. Listen er stor og rummer også en del domfældelser.

Der er ikke den fjerneste grund til at tro på en særlig dansk dydighed, selvom de danske politiske partier premierer sig selv kontant med store pengegaver fra statskassen i forhold til antallet af stemmer, de scorer ved valgene.

Men disse illusioner om det særlige danske politiske system er jo blot et selvbedrag af de mere triste. Alle ved jo godt, at landet er i lommen på en ganske lille gruppe milliardærer, og at de flinke ministre får sig et godt job i bestyrelser, når tiden i regeringen er overstået. Sådan er systemet. Der er blot ingen, der vil se kendsgerningerne udstillet; så hellere kokettere med, at valgbudgettet er en 'forretningshemmelighed', som SF fortalte, da de skulle begrunde, hvorfor de ikke bare åbnede deres regnskaber, hvis de nu virkelig mente det med åbenhed og gennemsigtighed.

Nu er det jo ikke sådan, at partierne er helt afsondrede fra vælgerne – blot at i stedet for ærlighed og gennemskelighed tilbyder de Facebook-venskab og sniksnak.

Enkelte partier har endda udvidet brugen af de sociale medier, så vennerne kan vinde en konkurrence ved at deltage i debatter på hjemmesider. Præmien er den lokale kandidats gode middagsselskab – Skål, og *Bon appetit!*

Valgkampen 2012 kører derudad!

Afviklingsselskabet DSB-Firstclass

Den kyniske afvikling af statsbanerne har rundet et nyt kapitel med DSBFirst i en hovedrolle. Jernbanehistorien er også historien om dansk kapitalismes udvikling og problemer

Et forbløffende politisk skuespil udspandt sig for nylig i DSB, en af statens såkaldt *selvstændige* offentlige virksomheder. Bestyrelsesformanden i DSB, Mogens Granborg, blev kaldt ind til møde hos transportminister Hans Christian Schmidt, der repræsenterer ejeren, den danske stat.

Da hr. Granborg kom ud fra mødet med ministeren, var hans første handling at fyre den administrerende direktør, Søren Eriksen, med øjeblikkelig virkning.

Ulrik Salmonsens, medarbejderrepræsentant i DSB's bestyrelse fra Dansk Jernbaneforbund, blev ikke inddraget i beslutningen (hvilket er en klar ulovlighed), og han trak sig efterfølgende fra bestyrelsen, da han også blev nægtet adgang til dokumenter, der kunne belyse årsagen til fyringen nærmere.

Ud fra de givne og altså aldeles mangelfulde oplysninger kom fyringen, fordi der er mistanke om, at DSB har givet et økonomisk tilskud til deres datterselskab DSBFirst (navngivet også efter 'partneren', den skotske First-Group, der nu har trukket sig fra partnerskabet). Denne firmakonstruktion vandt i 2007 udliciteringerne af Øresunds-togtrafikken på kystbaneruten mellem Helsingør og Malmø samt i den svenske del af Øresundstrafikken i en aftale, der gælder til 2015/16 med mulighed for toårige forlængelser.

Et sådant økonomiske mellemværende mellem statslige og knap så statslige aktører kan være ulovlige, så derfor måtte direktøren have det gyldne håndtryk, og der er nu afsat 725 mio. til at dække forventede oprydningsudgifter.

DSBFirst havde en omsætning på 880 millioner kr. i 2010 og har kun kørt i to år. Viser det sig at blive dokumenteret, at der mangler 725 mio., er der tale

om et imponerende stort tab. En del af tabet kan henføres til bøder til statskassen for manglende kørsel. Det første år, det nye selskab kørte på kystbanen, var stort set alle tog nemlig forsinkede eller aflyste. Kun de pendlere, der ikke havde andre muligheder, blev på sporet, mens resten er sivet til motorvejene.

Fyring til ære for medierne

Når det kan fastslås, at den dramatiske fyring af DSB-direktøren er en showforestilling, der skal vise ministerens politiske handlekraft over for urent trav, skyldes det, at mistanken om, at regnskabet ikke holdt, har været til stede siden 2007. Allerede dengang blev DSBFirst af sine konkurrenter anklaget for at have underbudt på opgaven. Det svenske jernbaneselskab SJ tabte efterfølgende sagen i det såkaldte Klagenævn for Udbud. I Sverige tabte SJ klagen ved domstolene.

Da Danmarks Radio omtalte den mistænkeligt lave udbudspris, blev de truet med sagsanlæg af DSB.

Direktøren udsendte dengang en pressemeddelelse, hvor det hedder:

"DSB og DSB's partner, FirstGroup, som er Storbritanniens største togselskab og noteret på børsen i London, vil naturligvis ikke gå ind i en forretning med forventning om underskud. Og jeg kan tilføje, at DSBFirsts budgetter på begge sider af Øresund helt følger forventningerne".

Det fremgik ikke af informationen fra DSB, at der var lavet en aktionæroverenskomst med First Group om, at de ikke hæftede for et evt. underskud, og at de kunne trække sig ud af kontrakten, hvis det ikke levede op til forventningerne.

SJ opfordrer nu de svenske konkurrencemyndigheder til at undersøge DSBFirsts aktiviteter i Sverige.

Industrialiseringens vartegn

Et blik ned over dansk jernbanehistorie er samtidig et blik på hele den kapitalistiske tidsalder i Danmark.

Jernbanen var et af industrialiseringens vartegn og viste sig første gang, ganske få år før den første grundlov

blev underskrevet. Fra den første bane-strækning blev indviet i 1847, har ejerforholdene skiftet. De første år var det private aktører, men økonomiske problemer betød, at nogle af disse små selskaber gik konkurs, og statsbanerne så dagens lys i 1867. Herefter har der været en sammenblanding af private selskaber, der hovedsagelig har kørt på mindre lokale strækninger, og statsbanerne, der overtog mere og mere af de tunge anlægsudgifter til f.eks. broerne, og som har stået for driften på hovedstrækningerne.

Efter 2. verdenskrig stoppede udviklingen af de lokale jernbaner og sporveje og blev erstattet af strategien for privatbilisme og motorveje. Tusindvis kilometer sidebaner blev nedlagt fra 1950'erne til 1971, bl.a. diagonalbanen fra Langå til Esbjerg over Silkeborg og Grindsted. I 1972 lukkede den sidste sporvejsstrækning i København.

Efter oliekrisen i 1970'erne fik udviklingen af skinnesystemer en lille optur igen. S-tognet i Storkøbenhavn blev udvidet, og det vedtoges at begynde at elektrificere dele af hovedstrækningerne. Det supermoderne lyntog IC3 udvikledes og byggedes i Danmark. Der indførtes radiokommunikation mellem centralen og de enkelte tog, og det vedtoges at bygge en jernbanetunnel under Storebælt.

Udfasning af statsbanerne

I begyndelsen af 1990'erne vedtog folketetinget under den socialdemokratiske Nyrup-regering at begynde salget af statsbanerne efter samme model som Postdanmark. Første operation var at skille de enkelte dele ud i selvstændige offentlige selskaber.

De enkelte dele er så siden blevet solgt. I første omgang rutebilerne, der udviklede sig til Combustion-skandalen. Men færger, værksteder, rengøring, kiosksalg, godstrafik, skinner og signaler, billetsystemer og dele af hovedtrafikken er også blevet tvangsprivatiseret.

Da forbindelsen til Sverige blev åbnet, gav det anledning til et tæt samarbejde med den svenske statsbane med forbindelser til Sydsverige og Born-

holmsfærger. En del af disse sydsvenske ruter og Kystbanelinjen i Danmark blev så sendt i udbud i 2007 og altså vundet af et datterselskab til De Danske Statsbaner: DSBFirst.

På sigt er det trafikministerens og folketingets ambition, at staten, regionerne og kommunerne ikke længere skal stå for driften af offentlige trafik-selskaber og udelukkende skal betale for anlægsudgifter og yde tilskud til private aktører.

Historien viser dog med al ønskelig tydelighed, at det kun vil betyde nye konkurser og driftsforstyrrelser.

En tydelig tendens, siden DSB blev selvstændigt, er, at pendlere og fattigrøve gradvist har fået relativt dårligere forhold på jernbanen. Mens billetpriserne har været på himmelflugt, må passagererne lide under mange skift, overfyldte tog, dårlige bagageforhold, ringe toiletter, lange transporttider og ustabile rejsetider, blot for at nævne nogle anker mod det profitorienterede rejseselskab.

I det langsigtede trafik- og energipolitiske spørgsmål er toget kørt. De skiftende danske regeringer har lagt hovedvægten af investeringerne på privatbilisme og gods på lastbil i en kortsynet idiotpolitik, der helt selvstændigt bidrager til den snigende forureningskrise. De fremtidige satsninger på hurtigere togtransport mellem de store byer ændrer ikke ved det billede.

Afviklingsakkorden

Metodevalget til statens frasalg har som eneste formål haft at overføre alle værdierne kvit og frit til en privat virksomhed og samtidig eliminere de eksisterende overenskomster.

Første led var loven om at udbyde trafikruter. Resten er en simpel overgangsform:

En statskontrolleret virksomhed, Combis, overtager en sektor som f.eks. rutebildriften fra DSB, inklusive busser og ansatte. De ansatte betales ud af deres tjenestemandsoverenskomster, og derefter underbydes alle de lokale vognmænd på landets mindre busruter. Der opbygges et stort underskud, så alt bohaver, busser, bygninger mv. er forgældet til skorstenen og værdien samlet set er nul kr. Hele herligheden sælges så

til private aktører for pålydende.

Det behændige i denne fremgangsmåde med opsplitting og overgangsformer er altså ikke kun, at skiftet fra statsejendom til privat sker uden risiko for den fremtidige ejer. Statens overgangsfirma har hele den økonomiske risiko, men tager også det politiske besvær med ansatte, der kæmper for at beholde deres arbejdsplads og deres rettigheder. Statsmagten bruger også overgangsfirmaet til at underbyde andre mindre virksomheder og facilitere den almindelige tendens til monopoldannelse og løntrykkeri og dårlige arbejdsforhold.

Hertil hjælper statsmagten også eventuelle private aktører med skatte-tænkning i afskrivninger og udførelse af kapital til skattely osv.

**Til alle jer
i whiskybæltet.
Nu får I
endelig noget
at ha' det i.**

Det samlede billede af glade medarbejdere, der fra tid til anden "vinder" retten til at beholde deres arbejde i de evindelige udbud, er, at det er en kort fornøjelse og en naiv sport at løbe med på.

Ikke kun i trafikministeriet, men også blandt folketingets trafikpolitiske ordførere er der travlt ved håndvasken. Men alle partier undtagen Enhedslisten var med til at godkende udliciteringen af Kystbanen og soldede den forventede indtægt fra udliciteringen op, førend pengene var tjent.

Det må konstateres, at den konkrete sandhed om regeringens økonomiske politik er et stykke fra den påståede: Det er gået DSB-Firstclass mod afgrunden.

-fsk

2020 plan en hån mod almindelige mennesker

*På landsplan bliver
tilbageføringsvilkårene
forringet for 468.000
mennesker, hvis
velfærdsforliget fremrykkes.
Alene i LO's Århus-område
bliver flere end 30.000 ramt*

Regeringen har i deres 2020-plan blandt andet foreslået at fremrykke velfærdsforliget, hvilket Dansk Folkeparti tidligere har erklæret sig parate til.

Hvis det vedtages i de kommende forhandlinger, vil det ramme 30.605 mennesker bosiddende i LO Århus, alle mellem 51 og 57 år.

De får udskudt deres mulighed for at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet med mellem et halvt og to år. De 53-årige skal fx blive to år længere på arbejdsmarkedet, mens de 56-årige skal blive ét år længere.

Hvis regeringen også kommer igennem med en afskaffelse af efterlønnen, rammer det endnu flere.

- Det er dybt urimeligt og en hån mod vore medlemmer, hvis regeringen sammen med Dansk Folkeparti gen-

FOA: Dyre valgkampe bør betyde større åbenhed

Valgkampe koster stadig flere penge. Derfor er det afgørende vælgerne kan se, hvor partierne får pengene fra. Partier, der ikke vil ud med, hvem der betaler, er ikke bare udemokratiske, de er simpelthen nogle kyllinger, mener formanden for FOA, Dennis Kristensen

Det er helt afgørende for demokratiet, at vi får at vide, hvem der betaler de stadigt dyrere valgkampe. Det mener Dennis Kristensen, som er formand for FOA.

"Jeg vil gerne rose Enhedslisten for at gå foran. I et demokrati bør økonomiske interesser være gennemsigtige og gennemskelige. Risikoen for, at lovgiverne varetager særinteresser, bliver markant mindre, når man ikke i det skjulte kan købe sig til opbakning til særinteresser," siger han.

Dennis Kristensen giver ikke meget for de politikere, der ikke ønsker åbenhed om, hvor pengene kommer fra.

"De er nogle kyllinger. Og de under-vurderer vælgerne. Der er jo alligevel ikke nogen, der tror på, at Anders Samu-elsens forældre sørgede for så stor en børneopsparing til knægten, at han i dag dagligt kan købe hele annoncesider i dagspressen," siger Dennis Kristensen og

fortsætter:

"En større grad af åbenhed om det her fra alle partier i Folketinget vil gavne dansk politik på flere måder. For det første kan vælgerne lettere se, hvem politikerne skylder noget, og for det andet kan vi undgå en masse mytedannelse. Alternativet til åbenhed er ikke uvidenhed, det er fordomme og konspirationsteorier."

Dennis Kristensen lægger i den forbindelse ikke skjul på sin irritation over, at en samlet fagbevægelse gang på gang får skudt i skoene, at den uhammet hælder penge ud over rød blok.

"Når man ikke kan se de faktiske forhold, så begynder specielt journalister, at se spøgelser alle vegne," siger han.

Som eksempel peger han på BT's for-

nemtvinger denne fremrykning af Velfærdsforliget. En sådan panikreaktion kan ikke forsvares med hverken manglende arbejdskraft eller dårlig økonomi, idet ingen af delene ser ud til at blive bedre på denne baggrund, siger Anders Munk.

Ideologisk begrundet

LO Århus mener, at virkningerne af en fremtykning af forliget er udokumenterede.

- Det er en hån mod de mange nuværende ledige at tvinge flere ind i køen af arbejdsløse for at spare penge. Til gengæld vil det resultere i øgede udgifter til overførselsindkomster for ikke at snakke om de personlige konsekvenser, der følger af udstødning fra arbejdsmarkedet, siger Anders Munk.

- Bespærelserne ved sparede udbetalinger er rent teoretiske og tager ikke højde for udgifterne i forbindelse med øget nedslidning, sygdom og førtidspensionering, siger han.

- Det ved de borgerlige udmærket, men alligevel vælger de af rent ideologiske årsager at forsøge at gennemtrumfe dette asociale angreb på en ordning, hvis eneste "forbrydelse" er, at den er et gode for mange almindelige danskere, siger Anders Munk.

brink, Fagligt Ansvar

søg på at tælle, hvor mange annoncekroner fagbevægelsen havde støttet rød blok med. Avisen nåede frem til et resultat på næsten 100 millioner kroner for 2010.

"Det er et fuldstændigt vanvittigt stort beløb, der selvfølgelig ingen forbindelse har til den virkelige verden. I FOA yder vi slet ikke partistøtte, men i BT's opgørelse indgik både vores helt almindelige stillingsannoncer og vores annoncekampagner i forbindelse med fremkomsten af Lønkommissionens rapport i foråret 2010 og "Kvindernes sidste arbejdsdag" i efteråret 2010," siger Dennis Kristensen og fortsætter:

"Det er helt urimeligt, at vi på grund af lukkede partiregnskaber konstant skal være under mistanke for at være blandt hovedsponsorerne. Hvis man ønsker at støtte de politiske partier og deres politik, så må man gøre det i fuld åbenhed."

Europagten skal til folkeafstemning

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod EU's landsledelse

Sverige, Storbritannien, Tjekkiet og Ungarn sagde nej til Europagten. Den europæiske fagbevægelse (ETUC) gjorde det samme. Og mange steder i EU blev der demonstreret imod den.

Alligevel besluttede et flertal i Folketinget i ekspresfart at tilslutte Danmark til Europagten og forhindre dermed en nødvendig offentlig debat.

Europagten betyder, at Danmark skal stå skoleret hvert år om løn, velfærd, pensioner og skat. Det betyder, at Folketinget og arbejdsmarkedets parter bliver sat under et stort pres for at følge EU's nedskæringspolitik.

Det har den danske befolkning aldrig sagt ja til. Tværtimod har danskerne sagt nej til euroen og ja til en selvstæn-

dig økonomisk politik. Derfor kræver Folkebevægelsen mod EU, at Europagten bliver sat til folkeafstemning.

Europagt – nyliberal redningskrans

Byggefagenes Samvirke undrer sig over, at S og SF har sagt ja til Europagten. Den betyder velfærdstab, lønnedgang og senere pension. En ny politik må efter et folketingsvalg sætte solidaritet i fokus, hedder det i nedenstående udtalelse

Regeringen og et flertal i Folketinget fra VK over centrum til S og SF har med beslutningen om at tilslutte Danmark den politiske aftale om Europagten bundet os til en krisemodel, der bygger på nedskæringer, lønpres og privatiseringer.

Statsminister Lars Løkke har ganske vist lovet, at Europagten ikke kommer til at betyde noget retligt bindende for den danske arbejdsmarkedsmodel.

Dette kan formelt set være rigtigt. Men under alle omstændigheder er der tale om en politisk tilslutning til senere tilbagetrækning, lønbegrænsning og nedskæringer i velfærden.

Derfor bliver det nødvendigt, at fagbevægelsen og andre folkelige kræfter lægger aktivitet og kraft i at forsvare velfærdssamfundet, når pagtens mål kommer i konflikt med et solidarisk samfund, som er det, der bør stå i centrum for en ny politik efter det kommende folketingsvalg. Derfor er det også uforståeligt for os, at S og SF har sagt ja til aftalen.

Europagten holder markedskræfterne fri og lægger ikke op at sikre fælles løsninger, men derimod omfordeling fra den brede befolkning til det velhavende mindretal i toppen af samfundspyramiden.

Bank- og finansverdenen flytter gælden efter deres spekulationseventyr over til Europas befolkning gennem den Europæiske Centralbanks opkøb af statsobligationer. Dermed bliver det hr. og fru borger i EU, der kommer til at bære et stort velfærdstab gennem de offentlige nedskæringer, som Europagten lægger op til. I stedet for denne kriseløsning støtter vi europæisk LO's krav om indførelsen af princippet om, at det er det enkelte lands arbejdsmarkedsregler, der står over det indre marked – en såkaldt 'social klausul'.

CSC-konflikt udvides

IT-servicering af politiet og SKAT er allerede nu mærket af CSC-konflikten. PROSA's udvidelse af konflikten er et magtfuldt våben mod den multinationale gigant CSC, som indtil videre har benyttet konflikten til med fyring at skaffe sig af med 13 ansatte, heriblandt en tillidsrepræsentant.

For nuværende tæller tiden til fordel for PROSA, idet den manglende service over for to så vigtige statssektorer vil forværre deres funktioner i takt med, at problemerne ikke løses. Det forventes at skabe ragnarok op til den 1. juni:

- Vores fredsftale udløber den 1. juni, og så kan omfanget af involverede medarbejdere i CSC blive udvidet fra 121 til omkring 500 medarbejdere. Det kan stærkt forringe den service, CSC normalt står for, udtaler PROSA's næstformand Hanne Lykke Jespersen.

SKAT bekræfter, at konflikten volder problemer.

Imens fortsætter den multinationale virksomhed provokationerne over for de PROSA-ansatte. Konflikten startede ved, at CSC lagde en lang række krav frem, som forringede de PROSA-ansattes arbejdsforhold. Det drejer sig om løntilbagegang, mere fleksibilitet

og overarbejde uden tillæg, men værst af alt: opsigelse af deres tryghedsaftale. Kravene er i første omgang udelukkende rettet mod de PROSA-ansatte, hvilket åbenlyst handler om, at kommende afskedigelser vil ramme netop denne gruppe.

Siden har ledelsen hentet it-folk fra Indien som skruibrækkere. Inderne har ikke selv været klar over deres funktion og bliver nærmest i isolation kørt fra og til virksomheden. Senest har ledelsen skaffet sig af med blandt andet en tillidsrepræsentant: Prosa opfatter det som et udtryk for optrapning af

konflikten. Vedkommende var syg, inden konflikten startede:

- De slår på alt, hvad der bevæger sig, og opfører sig i strid med alle regler, siger Hanne Lykke Jespersen.

Op til påske var der ingen forhandlingskontakt mellem parterne. Konflikten har allerede nu kørt i omkring to måneder og ser ud til at kunne gå langt ind i maj. Det er en vigtig og principiel kamp, PROSA fører, som har betydning for hele arbejderklassen, hvorfor strejkестøtte og solidaritetsmanifestationer må have fuld skrue.

Kan det virkelig passe ...

Under ovenstående overskrift sætter en række faglige organisationer fokus på tre politiske dogmer, der hver for sig og til sammen er belæg for at skære ned og forringe velfærden: Danmark kommer til at mangle arbejdskraft, den offentlige sektor er for stor, og markedskræfternes frie spil er forudsætningen for fremdrift.

"Den politiske debat om velfærdssamfundets fremtid bygger på en selvmodsigende påstand: Kun ved at beskære velfærd kan man bevare den", skriver arrangørerne i indkaldelsen til de tre konferencer, der hver for sig tjener det formål at punktere hver deres myte.

Arrangørernes afsæt for konferencerne er, at det danske velfærdssamfund er bygget på følgende:

"Det er fagbevægelsen og de folkelige bevægelsers krav om forbedring af leveforhold, der har sikret velfærd og

økonomisk dynamik, ikke passiv accept af markedsvilkår.

Det er folkelige kræfters krav om sociale reformer, der har sikret folkepension, gratis sundhedsvæsen og et fleksibelt forsikringssystem for arbejdsløse, ikke liberale og borgerlige myter om anstændighed og moral.

Og det er lønforbedringer og faglige rettigheders pres på arbejdsgivere, der har været med til at tvinge erhvervslivet til innovation og udvikling af nye effektive produktionsmåder, ikke bygger af skattelettelse til virksomhedsejere og aktionærer.

Det danske samfund har under de seneste ti års borgerligt styre oplevet en social og økonomisk polarisering uden sidestykke i velfærdssamfundets historie. Hvis velfærden skal genoprettes og den sociale skævvridning stoppes, kræver det et opgør med myter – og etablering af et andet idegrundlag og en

anden måde at anskue problemerne på.

Derfor er fagforeninger for ansatte på både det offentlige og private arbejdsmarked gået sammen om tre konferencer, der vil udfordre herskende dogmer i den økonomiske politik."

Målgruppen er faglige tillidsfolk, men konferencerne er åbne for alle interesserede. Tilmelding kan ske under de enkelte konferencer.

Det er absolut relevante emner, der trækkes frem til debat, som kombineret med den aktuelle klassekamp og konkrete initiativer – som eksempelvis forøget støtte til CSC-strejkende – vil være fremadrettet og konstruktiv. Det stiller sig anderledes, hvis initiativet blot har en parlamentarisk vinkel.

Konferencerne afholdes 3. maj i København, 7. juni i Fredericia og 13. september i Odense.

Centraliserede læreplaner dårlig ide

Socialministeren og undervisningsministeren har i fællesskab lagt et forslag frem om indførelse af nye landsdækkende mål for det pædagogiske arbejde i landets daginstitutioner. Forslaget vækker ikke ligefrem begejstring hos Jakob Sølvhøj, der er formand for pædagogisk sektor i FOA.

- Jeg frygter, at forslaget vil føre til endnu mere papirarbejde og mere overflødig dokumentation og kontrol. Og det er ikke ligefrem det, der er brug for i en periode, hvor massive besparelser gør det stadig vanskeligere at få hverdagen til at hænge sammen på institutionerne, siger han og fortsætter:

- Samtidig vil personalet formentlig se det som en tilsidesættelse af deres faglige dømmekraft at få udstukket så detaljerede krav til det pædagogiske arbejde ovenfra.

Jakob Sølvhøj peger på, at mange forskere mener, at børnene lærer mere af de frivillige indbyrdes forløb, de bliver tvunget væk fra, end af de mere formelle pligtforløb, hvor den voksne er agerende lærer, mens børnene er reagerende elever.

- Man får jo nærmest det indtryk, at regeringen anser børns frie leg som en barriere for en hurtig og mere effektiv skolestart. Børns sociale kompetencer udvikles i høj grad i den indbyrdes leg børn imellem og er mindst lige så vigtige kompetencer som de faglige, siger Jakob Sølvhøj.

Rådighedspligt

1. marts måtte jeg atter gå den tunge gang til a-kassen med det formål at blive sat i kø med andre hundredtusinder uden arbejde. Her blev jeg belært om rådighedspligten:

- For at modtage dagpenge skal du være aktiv arbejdssøgende! Det betyder, at du mindst én gang om ugen skal bekræfte, at du er aktiv arbejdssøgende på Jobnets hjemmeside. Du skal naturligvis også opsøge virksomheder med henblik på at søge arbejde.

Fint nok. Jeg kendte betingelserne fra andre ledige perioder, men den sorte VK-regering har også ændret en hel del ved dagpengelovgivningen, som nu er den største efter skattelovgivningen! Jeg fik da også af a-kassemedarbejderen overrakt en del orientering i hhv. pjeceform og som en stak A4-papirer. De handlede primært om mine pligter som arbejdsløs.

Så videre til jobcentret, hvor jeg jo også skulle registreres. Her fik jeg læst og påskrevet samme lektie, og jeg fik også udleveret reglerne på skrift – igen.

Jeg har siden været meget omhyggelig med at opfylde rådighedsreglerne. Et lille sidestep får hårde økonomiske konsekvenser. Derfor mødte jeg da også frisk og frejdig op til det første orienteringsmøde i a-kassen knap tre uger senere. Jeg havde endda været rimelig flittig med jobsøgningen, hvor jeg tilmed havde skabt en god kontakt til et firma med handicapbefordring. Den flinke arbejdsleder mente, at de i løbet af et par måneder kunne få brug for flere chauffører:

- Du skal blot lige tage dette EU-kursus på en uges varighed.

Han forsynede mig med lille A5-folder, hvor der på forsiden var en tydelig annonce, der bekendtgjorde, at kurset kostede 530 kr. Glad var jeg, fordi jeg vidste, at jeg i den første periode af min ledighedsperiode har krav på tre ugers videreuddannelse – ganske vist med en maksimumsudgift på kr. 3.500 pr. uge, men der var jo ingen ko på isen med dette billige

kursus.

Min a-kassevejleder var da også tydeligt begejstret over min iver og anbefalede mig straks at tage kontakt til TUC, som varetager uddannelserne. Jeg skulle dog først lige tilbageholdes i to timer sammen med 40 andre nyledige, idet vi igen skulle belæres om rådighedsreglerne. Dog var der én ny information, jeg ikke var klar over: *- I får ikke dagpenge, hvis jeres barn er syg!*

Selvfølgelig underforstået, at man melder afbud til et møde af den årsag. Så kan vi lære det!

Nuvel, jeg kontaktede TUC, hvor en skrap og meget kortfattet kvinde i den anden ende af røret oplyste mig om, at kurset koster 7.500 kr. Jeg mente jo så, at det måtte være et andet kursus, idet jeg refererede til den lille folder:

- Så har du ikke læst det med småt, lød det arrogant. Jeg har ved efterstudier erfaret, at der ikke er angivet andet beløb. Således belært om statens benspænd for arbejdsløses mulighed for opkvalificering kunne jeg fortsætte med at opfylde mine forpligtelser over for rådighedsreglerne, hvilke indeholder en del fælder. Vi blev på a-kassens informationsmøde orienteret om muligheden for supplerende dagpenge:

- Hvis I får arbejde på deltid, er det vigtigt, at I får en frigørelsesattest. I modsat fald har man ikke krav på supplerende dagpenge.

Man skal stå til rådighed for et fuldtidsjob, når man modtager dagpenge. Det skulle vel heller ikke være et problem i disse tider at få en arbejdsgiver til at give en frigørelsesattest – og slet ikke offentlige arbejdsgivere. Men ak, det kunne sagsbehandleren afvise:

- Det er vigtigt at sikre jer, idet f.eks. Rødovre og Tårnby kommuner ikke udsteder attester!

Arbejdsløse skal stå til rådighed hele døgnet, mens arbejdsmarkedet er lukket land.

Reno

Den gigantiske betonkiste der skulle holde på den nedsmeltede reaktor i Tjernobyl smuldrer, og en ny vil koste milliarder at bygge.

Imens fremturer EU med atomkraft planer.

Samtidig med at ulykken i Tjernobyl stadig spøger, mener EU-kommissionen, at mere atomkraft skal redde klimaet

25 år efter katastrofen i Tjernobyl er der igen behov for et nyt skjold over den nedsmeltede atomreaktor i Ukraine.

Tirsdag den 19. april blev en international donorkonference i Ukraines hovedstad, Kiev, afholdt. Målet var at indsamle 740 millioner euro (ca. 5,5 mia. kroner) til at bygge et nyt skjold over den nedsmeltede atomreaktor på kraftværket i Tjernobyl. Det oprindelige skjold, som blev bygget i hastværk kort tid efter ulykken i 1986, er begyndt at krakelere og skal således erstattes med et nyt 20.000 tons tungt og 108

meter højt skjold. EU-kommissionen havde inden konferencen lovet at donere 110 millioner euro.

Ifølge WHO har radioaktivt udslip fra værket i Tjernobyl kostet over 4000 mennesker livet, mens tallet fra Greenpeace er titusinder flere.

Til trods for at både ulykken i Japan og behovet for endnu et skjold i Tjernobyl i høj grad betvivler atomkraftens sikkerhed, har EU-kommissionen for nylig publiceret rapporten *2050 low-carbon 'roadmap'*. Af den fremgår det, at atomkraften fremover skal udgøre en langt større del af Europas energisammensætning.

*Astrid Ø. Andersen,
Folkebevægelsen mod EU*

Du kan købe afkom fra kloner i køledisken

Danskerne vil ikke have klonet kød, men alligevel kan afkom fra kloner havne i supermarkedet. Mærkning er plan b, siger forbrugerne

Afkom fra klonede dyr kan lokke i kølediske – uden mærkning.

I Danmark er det nemlig ulovligt at sælge kød, der er klonet uden en særlig tilladelse. Men afkommet fra de klonede dyr kan sælges uden et eneste stempel. Og det vækker harme hos kampagneleder i Aktive Forbrugere.

- Jeg forstår ikke, hvorfor de ikke undersøger det ordentligt, før man sender det ud i køledisken til forbrugerne. Det er ligesom gensplejsede mad, hvor man også gav det frit og senere blev nødt til at stramme op, siger Klaus Melvin Jensen til Newspaq.

Han bakkes op af mere end halvdelen af danskerne, som ifølge en meningsmåling lavet af Wilke for Newspaq vil have forbudt klonet kød i Danmark. Faktisk kræver mere end ni ud af ti, at

kødet i det mindste bliver mærket.

- En mærkning af kødet er en plan b, men det er selvfølgelig bedre end ingenting, så forbrugere stadig kan vælge det fra, fortæller Klaus Melvin.

Hos Dansk Supermarked har de aldrig stødt på kød avlet fra klonede dyr, og der er ingen af deres udenlandske leverandører, der har oplyst, at deres kød skulle stamme fra afkom af klonede forældredyr. De har dog heller ikke pligt til at oplyse det.

Coop Danmark oplyser, at de kun kræver lovpligtig mærkning, og at der derfor godt kan være afkom fra klonede dyr i butikkerne. De har dog ikke hørt om det fra leverandørerne.

Der har været drøftet en pligtmærkning på EU-niveau, men de har ikke kunnet finde frem til en beslutning, oplyser specialkonsulent Hanne Boskov Hansen fra Fødevarestyrelsen.

Derfor er der heller ikke mærkning på vej i de danske kølediske af afkom fra klonede dyr. Der er dog umiddelbart ikke nogen akut fare.

- EU har vurderet, at der ikke er forskel på kød fra klonet kvæg og grise og almin-

Faktaboks:

Skal klonet kød være lovligt at sælge?

Ja 18 %

Nej 55 %

Ved ikke 27 %

Hvis klonet kød bliver lovligt at sælge, synes du så, det skal mærkes?

Ja 95 %

Nej 2 %

Ved ikke 3 %

Hvad er et klonet dyr?

Et klonet dyr er et dyr, som har nøjagtig de samme gener som et andet dyr. Dna kommer ind i et tomt æg, og ægget sættes ind i en rugemor.

delige dyr. Der er heller ikke forskel, når det er dyr avlet på klonede dyr, siger Hanne Boskov Hansen og understreger, at der er meget få undersøgelser på området. Meningsmålingen bygger på 521 repræsentativt udvalgte danskere.

Af Kristian Brårud Larsen, Newspaq

1. maj 2011 i klassekampens tegn

Stop krigene! Start velfærden!

Vi ser folkene rejse sig til kamp mod diktatorer og tyranner, mod tyvene, der lever som konger og snylter og på vores arbejdskraft. Det meste af Nordafrika er i oprør og folkene forlanger frihed, retfærdighed og arbejde. En revolutionær storm har rejst sig – men imperialismen og reaktionen vil knuse den og tømme den, før den for alvor truer den herskende dybt uretfærdige verdensorden, der baserer sig på udplyndring og udbytning af arbejderklassen og folkene. Krig og besættelser under falske påskud er dagligdagen i 'den nye verdensorden' – i Palæstina, Afghanistan, Irak og Libyen – og flere er under forberedelse.

I Danmark, som i resten af Europa er arbejderklas-

sen under stigende pres. Tilkæmpede rettigheder undermineres af terrorlovgivning, det fælles ansvar for de svage, vores velfærdssystem, er fjernet bid for bid. Der gennemføres omfattende angreb på uddannelser, fagforeninger, pensionsalder og lønninger, alt sammen koordineret fra det nyliberale EU.

Krigsforbrydere danner regering, mens vi deltager i en ulovlig krig, og forfulgte og undertrykte fra andre lande også forfølges her. Men splittelse og mistillid mellem de undertrykte styrker kun magthaverne.

VKO-regeringen fortjener efter 10 års ulykker at blive sendt ud i historiens mørke. Men S/SF/R repræsenterer ikke et virkeligt alternativ til krigspolitikken og EU-politikken med dens velfærdsslagtninger. Kun en omfattende folkelig modstand nedefra – af arbejdere, offentligt ansatte, den arbejdende og studerende ungdom – kan bremse den kapitalistiske krisepolitik og sætte en ny dagsorden, der begynder med at *stoppe krigene og starte velfærden!*

Hverken nedskæringer eller længere arbejdstid!

Stå sammen mod velfærdslagtning!

Lad de rige betale krisen!

Danmark ud af EU

Stop krigene mod Irak, Afghanistan og Libyen!

Stop USA og NATO! Danmark ud NU!

Stop for akraft og klimaødelæggelse, NU!

Fællesskab og solidaritet på tværs af grænser!

Socialisme er fremtiden!

Interview med
Troels Riis Larsen,
talsmand for APK,

Side 2

12 krav til en ny
regering

Side 3

1. maj i
klassekampens tegn
- landet over

Side 4

Revolutionen er igen sat på dagsordenen

Revolutioner, krige, masseprotester – der er økonomisk krise og stor uro verden over.

Interview med
Troels Riis
Larsen,
talsmand for APK

- Hvad der sker i de arabiske lande med folkerevolutionerne i Tunesien og Ægypten og den revolutionære storm, der fejer over hele regionen er historisk og vil have globale virkninger, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- Revolutionen er igen sat på dagsordenen. Arbejderklassen, ungdommen og folkene er igen kommet på banen med krav om radikale forandringer, om et andet samfund. Det er ikke socialistiske revolutioner, der udfolder sig i de arabiske lande, men demokratiske og antiimperialistiske folkerevolutioner, som kan være skridt på vejen til nye samfund. Det skal også understreges, at de arabiske folk ikke har rejst sig for at indføre islamiske regimer, men for sekulære, progressive, moderne samfund for at sætte militær- og kongediktaturerne på porten. Revolutionerne i de to lande har vist, hvilken enorm kraft det revolutionære folk rummer, der i løbet af nogle uger har været i stand til at knuse veletablerede

diktaturer med gigantiske sikkerheds- og undertrykkelsesapparater.

- Det var tuneserne og den tunesiske ungdom, der gik forrest i den arabiske revolte. APKs søsterparti Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien (PCOT) har spillet og spiller en fremtrædende rolle i at give retning til kampen, for revolutionen er endnu ikke ført til sejr. PCOT er som APK medlem af den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO). Hvad betyder det for revolutionernes udvikling?

- Reaktionen og de imperialistiske kræfter er stærke. Det er første gang i årtier, at folkene har rejst sig til stormløb mod deres positioner, og de vil gøre alt for at lægge revolutionens og kommunismens spøgelse i graven igen. Derfor har USA, EU og NATO startet krigen mod Libyen. Derfor tillades den massive undertrykkelse af protesterne i lande som Bahrain og Saudiarabien. Og derfor forsøger imperialismen at kapre revolutionerne i Tunesien og Ægypten. Det er ikke folket, men andre pro-vestlige klikker med tætte forbindelser til amerikansk militær, der lige nu har magten. At der eksisterer et revolutionært marxistisk-leninistisk parti i et land i revolution er den første betingelse for, at dem kan overvinde de enorme vanskeligheder. At der findes en international organisering af disse partier er en uhyre vigtig faktor for den revolutionære udvikling i dag.

- Vi har set masseprotester begynde at udfolde sig mange andre steder end i de arabiske lande. Der har været store arbejderprotester i mange EU-landene mod krisepolitikken for at skære ned i den offentlige sektor, hæve pensionsalderen, øge arbejdstiden, beskære tilkæmpede rettigheder osv. Også i USA går arbejderne i stort tal på barrikaderne mod union busting. Hvorfor har protesterne ikke været så massive i Danmark?

- Ja, det er ikke fordi vi almindelige danskere har undgået de brutale velfærds-slagtninger. Men snarere fordi der i den grad fokuseres på det kommende folketingsvalg og et regeringsskifte. LO og den danske fagbevægelse har forholdt sig passiv over for den nyliberale udvikling af EU og reelt støttet den. Vi ser rigtig gerne, at VKO sparkes ud, men vi tror ikke på, at en S/SF-regering vil betyde et reelt brud med den nyliberale krigspolitik. Virkelig forandring starter ikke i folketinget ...

Troels konkluderer:

- Den radikalt nye politik ligger i udviklingen af arbejderklassens og ungdommens kamp. At modstanden styrkes og bliver mere organiseret. APK har opstillet et 12-punkts-program med krav, der skal rejses nu og til den næste regering, uanset hvem det bliver. Vi opfordrer til at gå med og styrke denne kamp.

12 krav til en ny regering

- 1. Stop krigene NU! Velfærd til ALLE!**
- 2. Job til de arbejdsløse, pladser til praktikløse!**
Sæt miljøvenligt arbejde i gang: klimarigtig energi, renovering af skoler, boliger, veje, kloaknet m.m. Praktikpladser til alle – nu!
- 3. Arbejdstiden skal ned, ikke op!**
Skrot løgnene om arbejdskraftmangel og ældrebryrde! Dagpengen i mindst fire år – med ret til uddannelse! Forsvar reallønnen!
- 4. Ret til et liv efter arbejdet! Hænderne væk fra efterløn, pensionsalder og pensioner!**
Genopret efterløn fra 60 år, folkepension fra 65 år! Fuld regulering og ligestilling på overførselsindkomster!
- 5. Gratis uddannelse til alle, lige rettigheder!**
Drop forringelser af SU'en, en SU til at leve af! Drop nedskæringer i uddannelse! Afskaf brugerbetaling! Boliger til at betale! Nej til ungdomsarbejdsløshed!
- 6. Flere hænder til velfærd, ikke færre! Stop undergravningen af den offentlige sektor!**
Ligeløn nu! Ingen privatisering af sundhed, det sociale område og offentlig administration! Lige adgang til lægebehandling! En velfungerende ældrepleje! Bedre vilkår for børnefamilierne! Stop nedskæringerne på samfundets svageste!
- 7. Kærlighed og solidaritet kender ingen grænser! Nej til diskrimination, fremmedhad og racisme!**
Ingen pointsystemer eller 24-28-års-regler! Afskaf starthjælp og ubetalelige gebyrer! Asylsøgerne ud af centrene!

8. Stop kriminaliseringen af politisk, social og faglig kamp
Afskaf terrorlovene, lømmelpakken og andre særlove, der har undergravet danskernes retssikkerhed!

9. Stop det nyliberale EU!
Nej til monopolernes union! De danske forbehold skal fastholdes! Væk med europagten! Folkeafstemning om alle traktatændringer! Danmark ud af EU!

10. Danske tropper ud af Afghanistan NU – Stop krigen mod Libyen!
Stop krig og besættelser: Libyen, Irak, Afghanistan, Palæstina! Afslut dansk krigsdeltagelse NU! Stop militariseringen! Drag de skyldige i deltagelsen i ulovlige krige til ansvar! Drop indkøb af nye jagerfly! Danmark ud af krigsalliancen NATO!

11. Stop klimasnak uden handling! Omstilling til vedvarende energi nu!
Stop for CO2-kvotehandelen! Udfasning af fossile brændstoffer, nej til a-kraft! Nej til GMO-afgrøder! Stop militær og krige – de største miljøsyndere.

12. Stop skattelettelserne til de rige, beskat dem!
Beskat de multinationale virksomheder! Stop tilskud til kapitalen og støtten til storlandbruget! Drop kostbare privatiseringer og udliciteringer! Skær ned på voldsapparatet, bureaukrati og kontrol!

Vi vil hverken nedskæringer eller længere arbejdstid!
Der er en anden vej: Lad de rige betale krisen!

Unge, ældre, mænd og kvinder:
Det rammer os alle! Stå sammen mod velfærdslagtning! Fællesskab og solidaritet!

1. maj tilbud til nye læsere Modgift mod de borgerlige medier

Få de næste 8 numre af APK's blad Kommunistisk Politik med posten hver anden uge for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
mail: kompol@apk2000.dk

- og følg med hver dag i KP-Netavisen www.kpnet.dk

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli-3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midsjælland.

Hovedtema bliver Revolutionære perspektive i Danmark og verden på baggrund af de arabi-

ske folkerevolutioner.

Sommertræffet være kombination af debatter og workshops, og et fokus på det kommende års politiske kampe.

For tilmelding eller yderligere info – kontakt via: apk@apk2000.dk eller dku@dku99.dk

ALTERNATIV 1. MAJ

Mølleparken

kl 12.30 - 17

DAVID ROVIC

Væresteds Band'et

talere fra

STILLADSKLUBBEN

PROSA

INITIATIVET FOR FRED I LIBYEN

APK

Stop krigen mod Libyen!

Nej til Europagt!

Velfærd til alle!

LAD DE RIGE BETALE

RØD 1. MAJ i MUNKEMOSE

STOP KRIGEN MOD LIBYEN
NEJ TIL MINUSOVERENSKOMSTER
VELFÆRD I STEDET FOR BOMBER
SOCIALISME ER FREMTIDEN!

PROGRAM KL. 12.00-17.00

Taler fra kl. 13.00

Underholdning

**KATRINE AAGAARD BAND
PETER BJØRN
KORT VARSEL**

ARR.: RØD 1. MAJ KOMITEEN co/ OKTOBER BOGCAFÉ SKIBHUSVEJ 100

1 MAJ 2011

Bag frimurerlogen
Den Røde Plads
Taler og underholdning
fra 13.00 til 18.00

Fællesskab & solidaritet
på tværs af grænser!

Live musik på scenen - Oplev bl.a.

ZAKI, Ali sufi

SPECIAL PERFORMANCE!

wcn-design.dk

Program på Den Røde Plads i Fælledparken

Kl. 11-13

Underholdning i teltet v/ Henrik Ginderskov

Store scene kl. 13-18

ca. 13.15 *Whoareyoupeople*

ca. 15.00 *Zaki*

ca. 15.30 *Ali Sufi*

ca. 16.15 *Lars og UHØRT*

ca. 17.10 *Highway Child*

Talere:

- Silas Ørting, ArbejderPartiet Kommunisterne
- Peter Gulstad, tillidsmand Prosa/CSC
- John J. Ekebjærg, formand for stilladsarbejderne i København
- Irene Clausen, Boykot Israel
- Sammi Alaa, Komiteen for et frit Irak
- Ron Ridenour
- Thorleif Andersen, Fredsvagten
- DKU - o.a.

Vesten versus Kina

En ny kold krig begynder på libysk jord

Af Patrick Henningsen

Spørgsmålet om, hvorfor USA-ledede NATO-styrker er besluttet på at udvirke et regimeskifte i Libyen, står nu klart

Mens skærmtrøle og politiske eksperter skændes om, hvorvidt de libyske oprørsgrupper faktisk støttes og ledes af USA's, Storbritanniens og Israels efterretningsvæsener, bliver de bredere og mere vidtgående vestlige politiske mål for Libyen helt ignoreret.

Man behøver kun læse de strategiske instrukser i USA's Afrikakommandos (AFRICOM's) dokumenter for at opdage det sande slutspil i Libyen: kontrollen over værdifulde ressourcer og udelukkelse af Kina fra Nordafrika.

Da amerikanerne dannede AFRICOM i 2007, underskrev 49 lande det amerikanske militærcharter for Afrika, men et land nægtede: Libyen. En så forræderisk handling fra den libyske leder Muammar Gaddafi kunne kun lægge sæden for en fremtidig konflikt engang i 2011.

NATO er reduceret til ren privat sikkerhedsstyrke for vestlige firmainteresser. Ifølge den tidligere kabinetschef for Reagan-administrationen Poul Craig Roberts er situationen med Gaddafi meget anderledes end de øvrige nylige protester i den arabiske verden. "Hvorfor er NATO der?" er blevet det store spørgsmål, siger Roberts, der frygter, at den risikable involvering, som stammer fra den amerikansk indflydelse, vil føre til et katastrofalt kollaps i Libyen.

Kinesiske interesser i Libyen

Ifølge Pekings handelsministerium er omfanget af Kinas nuværende kontrakter i Libyen mindst 50 store projekter til over 18 milliarder dollars. Endnu mere afslørende er, at som følge af den nuværende ustabilitet i den nordafrikanske region er Kinas investeringer blevet hårdt ramt. Den nylige politiske uro har

Kinesiske arbejdere forlader Libyen i slutningen af marts Er en ny kold krig mellem USA, Vesten og Kina brudt ud med krigen mod Libyen?

fået Kinas udenrigske kontrakter til at falde med 3.470.000.000 dollars, et fald på 53,2 %. Antallet af nye kontrakter i Libyen er faldet med 45,3 %, og med en omsætningsnedgang på 13,9 %. I Algeriet er antallet af kontrakter faldet med 97,1 %, med et omsætningsfald på 10,7 % – alt sammen i de to første måneder i år. (Fra 'Hvorfor vi er Libyen: et afslørende interview med dr. Paul Craig Roberts').

Oven i de talrige kinesiske investeringer i Libyen har den nordafrikanske nation desuden for nylig afsluttet et af de mest kostbare og avancerede vandværksprojekter i verdenshistorien: Libyens Store Menneskeskabte Flod. Denne 30-årige satsning blev først færdig sidste år og giver Libyen mulighed for at opnå et landbrugs- og økonomisk boom, som helt sikkert vil give problemer for konkurrerende landbrugsproducenter som naboerne Israel og Ægypten. Det kan samtidig forvandle Libyen til en kommende "brødkurv" for Afrika.

Med stigende globale fødevarerpriser og Libyen, der har en stabil valuta og billig energiforsyning, skal man ikke være et økonomisk geni for at se, hvilken rolle Libyen potentielt kunne spille

på verdensmarkedet.

AFRICOM: et barn af PNAC

Grundlagt under præsident Georg Bush jr. er AFRICOM en underafdeling af det større neokonservative Projekt for et nyt amerikansk århundrede (PNAC). Centralt i AFRICOM's strategiske målsætning er at imødegå den øgende kinesiske indflydelse på kontinentet.

En afhandling fra AFRICOM antyder, at Kina med tiden vil udstationere tropper i Afrika for at forsvare sine interesser der:

"Kina har i dag nået et stadie af økonomisk udvikling, der kræver endeløse forsyninger af afrikanske råstoffer, og er begyndt på at udvikle kapacitet til at øve indflydelse i de fleste verdenshjørner. En historisk fremskrivning forudsiger, at mistro og usikkerhed uundgåeligt vil føre Folkets befrielseshær (PLA) til Afrika i et forbløffende antal ..."

Så vi ser hos amerikanske militærplanlæggere en udtalt frygt for en militær konfrontation med Kina ... i Afrika.

I dag er det Libyen, men i morgen vil det være Sudan. Lyder det velkendt? Det burde det.

Syrien kan blive næste Libyen og skueplads for USA's, EU's og NATO's militære indblanding i de folkelige protester i de arabiske lande

Den nye kolde krig mod Kina

Hvad de kinesiske økonomiske data klart viser, er, at de strategiske politiske mål, der er skitseret i Washingtons AFRICOM-dokumenter, og særligt de som er udarbejdet for at konfrontere og minimere Kinas økonomiske interesser i Afrika, fungerer rigtig godt som følge af ustabiliteten i regionen. 'Destabilisering' som kontrolredskab har altid fungeret for kolonimagter. Fremprovokeret kaos kan så styres med en stærk militær tilstedeværelse i området.

Hvad vi reelt oplever her, er starten på *en ny kold krig* mellem USA-EU-magterne og Kina. Denne nye kolde krig vil byde på mange af de samme elementer som den langtrukne amerikansk-sovjetiske konfrontation, vi så i anden halvdel af det 20. århundrede. Den vil foregå langt fra deres egne kyster, på steder som Afrika, Sydamerika, Centralasien, og i gamle krudttønder som Korea og Mellemøsten.

Det, der vil gøre denne nye kolde krig meget dybere og mere subtil end den forrige, er at den ikke vil blive forklædt i en folkelig ideologi som "kapitalisme versus kommunisme".

Denne nye krig kredser omkring et enkelt emne: naturressourcer. Erobring af og kontrol med verdens tilbageværende ressourcer og energiforsyning vil blive temaet, som vil styre og i bogstavelig forstand antænde alle større konflikter i det 21. århundrede. Den vil blive udkæmpet gennem utallige stedfortrædere og i afsidesliggende egne på kloden, men den vil aldrig blive omtalt af pressekretereren i Det Hvide Hus eller udenrigsministeriet i Downing Street.

Oprørere – ikke protesterende

Det store PR-trick i opløbet til NATO's tæppebombning i Libyen var vestens evne til at karakterisere Libyens bevæbnede bander som simple 'protesterende'. Den gennemsnitlige amerikanske, britiske eller franske medieforbruger sidestillede den libyske opstand med de tidligere i Tunesien og Ægypten. Virkeligheden var naturligvis, at den var alt andet end det.

Frihedens og demokratiets klokker har virkelig lydt højt, så alt, hvad der var nødvendigt på det tidspunkt, var et dygtigt diplomatisk *masseødelæggelsesvåben-trick* for at slå de intellektuelt udfordrede diplomater i FN i New York omkuld. "Flyforbuds-zonen" blev ompakket og virkede godt nok for politikerne til at få foden inden for døren til deres respektive krigskommandocentraler.

Så langt synes alt at have virket, men med civile NATO-ligposser, som allerede begynder at hobe sig op, vil den næste fase, landtropper og en militær NATO-besættelse af Libyen være mere kompliceret at gennemføre uden kraftige politiske bivirkninger. Alle de komplekse tiltag bruges til at dække over vestlige firmaers og militærs langsigtede dagsorden i regionen, som alle er integrerede dele af disse nye *ressourcekrige* mod Kina.

Historisk hukommelsestab

Kun få vil bestride, at den gennemsnitlige vestlige observatør og forbruger af mainstream-medierne lider af kronisk historisk hukommelsestab. Især for amerikanerne rækker relevant historisk

viden kun tilbage til sidste sæsons *Dancing With the Stars* og *American Idol*. Nogle vil måske hævde, at det er et tegn ved, at i det store og hele er masserne vænnet til at være passive aktører i det nye medierige moderne demokrati, fordi det gør det meget lettere at styre flokken.

Læren fra Afghanistan og Irak mangler endnu at vende tilbage til USA og Storbritannien. Begge disse projekter er fortsat anliggender for det massive kartel af vestlige foretagender. Dette har tilladt ambitiøse bureaukrater i Washington, London og Paris igen at udfordre skæbnen i Libyen. Med tiden vil amerikanerne og europæerne imidlertid lære, hvad enhver borger og ethvert individ allerede har lært mange gange verdenshistoriens løb. Teoretisk kan det måske fungere, men i praksis er "besættelse" et paradoks. USA og UK kan hemmeligt lægge planer om at besætte Irak eller Libyen på ubestemt tid, men historien er ikke enig i disse imperiale ambitioner.

Det vil ende en dag og ende slemt, fordi det neo-romerske britisk-amerikanske imperium med alle dets legioner i udlandet ikke kan styre de skrøbelige indenrigspolitiske anliggender *på hjemmefronten*. Først kommer senatets fald, så fremkomsten af en Cæsar og endelig dinarens (dollarens) kollaps hjemme. Det en gang så store imperium går til grunde med en klynken – for fed og for bankerot til at kunne fortsætte.

Tilbage i tiden: Borgerne i Rom bekymrede sig lidt om detaljerne om militær storhed og erobringer i udlandet. Deres eneste interesse var, at Roms hæder blev hævdet, og brød og skuespil hjemme. Mens det 21. århundredes store ressourcekrige raser videre med uformindsket styrke, dukker et påtrængende spørgsmål op: *Hvad gør bevidste borgere i aggressorlandene for at ændre denne nuværende retning af historien?*

Skal man dømme ud fra den lethed, hvormed det er lykkedes Vesten at begå sit seneste kup i Libyen, må man sige *meget lidt lige nu*.

Forfatteren Patrick Henningsen er skribent og kommunikationskonsulent og i øjeblikket chefredaktør for 21. Century Wire.

Kommuniké fra Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien/PCOT

Store trusler mod den tunesiske revolution

Dette er det seneste kommuniké om den tunesiske folkerevolutions udvikling fra APK's søsterparti PCOT. På grund af betydningen af de nye revolutionære erfaringer, der gøres i forløbet, oversættes udtalelser og kommuniker løbende til Kommunistisk Politik. Tidligere udtalelser kan findes på www.kpnet.dk

Der er forløbet to måneder siden den heltemodige 14. januar-revolution. I denne periode har folket opnået vigtige mål takket være dets kamp og ofre.

Efter at have fældet de to Ghannouchi-regeringer var det tunesiske folk i stand til at gennemtvinge sine krav om indkaldelse af en grundlovgivende forsamling og om opløsning af RCD (*diktatoren Ben Alis parti, overs.*) og det politiske politi. Der er desuden vundet store fremskridt for ytrings-, organisations-, møde- og demonstrationsfriheden. Men på trods af alt dette er revolutionen kun nået halvvejs, og store farer truer den og vokser dag for dag.

Magten er ikke i hænderne på folket, der rejste sig imod tyranni, udbytning og korruption; den er stadig i hænderne på de reaktionære, som via den midlertidige præsident og overgangsregeringen forsøger at få kontrol over revolutionen og reducere den til en simpel hvidvaskning af det gamle regime. Mbaza og Beji Kaid Sebssi (*nuværende midlertidig præsident og regeringsleder, tidl. hhv. chef for sikkerhedspolitiet og indenrigsminister, overs.*) kontrolleres ikke; de har nægtet at anerkende Det Nationale Råd til Sikring

af Revolutionen for dermed at undgå nogen som helst kontrol. Tværtimod har de dannet en rådgivende myndighed, hvis medlemmer de selv har udpeget.

Mbaza og Beje Kaid Sebso har accepteret valget af en grundlovgivende forsamling, men de har fastsat en dato for valget uden at tage folkets interesser med i beregningerne. Samtidig har opløsningen af RCD ikke forhindret dets rekonstruktion forklædt som nye partier og organisationer, der er forbundet til det, såsom 'De tunesiske kvinders nationale union'.

Det har vist sig, at opløsningen af det politiske politi har været en ren formalitet, for det eksisterer stadig; det udøver undertrykkelse og tortur, overvågning, aflytter telefoner og blokerer for internet. Nogle af dets mest berygtede personer besætter vigtige positioner i indenrigsministeriet, og de, som er ansvarlige for mord og tortur, er ikke blevet generet det ringeste.

Trusler i stil med det gamle regimes tid er dukket op igen under påskud af 'kamp mod vold og uorden'. Politiet har undertrykt 'sit-ins' i Kasbaen og i Mahdia. Taler, som fordrejer borgernes forventninger om sikkerhed til skade for sociale og politiske problemer, er mangedoblede med det formål at tvinge revolutionen ud på et sidespor.

Til trods for suspensionen af forfatningens **gælder** dens love imod frihedsrettighederne stadigvæk: love mod pressen og om foreninger, partier, møder og demonstrationer. Disse love må ophæves og erstattes af dekretter, der sikrer frihedsrettighederne, for at undgå alvorlige problemer for folket.

Administrationen er fortsat under kontrol af medlemmer af tyranniet og af det korrupte 'Destour'-parti, og de dominerer diverse regeringsposter. (*'Destour' er et parti oprindeligt dannet i 1920, der senere blev delt i det 'gamle' og det 'nye'. 'Det Nye Destour' anførte kampen for Tunesiens uafhængighed under Habib Bourgas ledelse*). De har fornyet de gamle metoder til at undertrykke folket; de marginaliserer komiteerne til sikring af revolutionen på lokalt og regionalt niveau og forsøger at eliminere dem.

Den økonomiske og finansielle situa-

tion er tilsvarende. De ansvarlige for at røve folket, den kriminelle bandes (*Ben Ali-klanen, overs.*) medskyldige, er fortsat ved magten, som om intet er sket. Retsvæsenet, der er undermineret af korruption, er heller ikke ændret, som retsmedsmændenes forening bekræfter. Medierne er stadig under Ben Ali-regimets håndlangeres åg og fortsætter med at fungere på samme måde. Der har ikke været nogen som helst fremskridt i planerne om at retsforfølge og dømme repræsentanterne for tyranniet og korruptionen, og heller ikke dem, som myrdede revolutionens martyrer i Sidi Bouzid, Menzel Buzaiane, Regueb, Thala, Kasarine, Tunis og andre regioner. Medlemmer af kredsen tæt på Ben Ali er vendt tilbage og fortsætter deres provokatoriske aktiviteter.

På det økonomiske område har overgangsregeringen ikke vist nogen vilje til at iværksætte påtrængende forholdsregler i denne afgørende periode til gavn for de folkelige klasser. Befolkningsflertallet, og især i de marginaliserede områder, føler ikke, at der har været nogen ændring af deres situation, som er meget kritisk. Arbejdsløsheden og de høje leveomkostninger er vedvarende, den offentlige service beskæres, og regeringen har ikke vist nogen vilje til at tage fat på disse problemer.

Regeringen giver ingen indrømmelser til revolutionen. Den fordømmer ikke

engang den lille minoritet, som plyndrede løs i ly af despotiet.

Regeringen viderefører det budget, der blev besluttet af diktator Ben Ali sidste december, og som giver prioritet til tilbagebetaling af udlandsgælden, som det gamle regime har stiftet, og til finansiering af det gigantiske sikkerhedsapparat. Trods sin midlertidige karakter har regimet ikke tøvet med at stifte ny udenlandsk gæld, og man har ikke taget noget skridt til at reducere priserne på varer og tjenesteydelser, som er under kontrol af den herskende bandes monopoler. Martyrernes familier har ikke fået kompensati- on, og ingen skridt er vedtaget til gavn for de forarmede regioner.

Regeringen retfærdiggør sin holdning ved at påberåbe sig sin midlertidige karakter under påskud af ”ikke at besidde en tryllestav” til at ordne problemerne med.

Det er imidlertid regeringen, der forhindrer retsforfølgelse og domsfældelse af det slæng, som har plyndret offentlige midler og konfiskeret offentlig ejendom. Man må også spørge, hvad der forhindrer

dem i at suspendere tilbagebetalingen af gælden for en periode og bruge det til at løse folkets problemer, som det er gjort i andre lande. Hvorfor er priserne på de basale fødevarer, vand og elektricitet ikke blevet nedsat? Hvorfor er tv-skatten ikke fjernet? Hvorfor yder man ikke hjælp til beboerne i Sidi Bouzid, så de kan sikre el til deres brønde? Hvorfor implementerer regeringen ikke lærernes forslag om at ansætte de arbejdsløse med høje uddannelser?

Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien understreger de farer, som truer revolutionen, fordi det påtager sig sit ansvar. Folket har ret til at bruge alle legale midler til at forsvare sin revolution og de opnåede gevinster og til at konfrontere de farer, der truer dem. Folket har ret til at kæmpe imod regeringen, som begrænser dets rettigheder og forsøger at reducere dets aktiviteter til debatter i <den høje autoritet>.

Den nuværende periode kræver, at de revolutionære processer uddybes for at opnå sine mål:

1) At bevare Det Nationale Råd til Sik-

ring af Revolutionen, både som et instru- ment til kontrol af den midlertidige præsi- dentmyndighed og til at overvåge over- gangsp perioden.

2) At udsætte valget af den grundlovgi- vende forsamling til efter sommeren for at give folk mulighed for at stemme bevidst, og for at de politiske kræfter skal kunne forberede sig ordentligt.

3) At forhindre lederne af RCD i at organisere sig i nye partier.

4) En effektiv og gennemsigtig opløs- ning af det politiske politi og retsforføl- gelse af torturbødler, mordere og plynd- ringsmænd.

5) At rense ud i den offentlige og hal- voffentlige administration gennem at afskaffe korrup tion og fjerne repræsen- tanterne for undertrykkelsen.

6) At rense ud i de juridiske institutio- ner og tillade retsbedsmændene at udpege deres eget øverste råd.

7) At rense ud i nyhedsmedierne og udrydde elementerne fra det regime, der blev sat på porten.

8) At ophæve de undertrykkende love og respektere folkets ret til ytrings-, møde- og demonstrationsfrihed.

9) Øjeblikkeligt at arrestere martyrernes mordere og personer, der er ansvarli- ge for forbrydelser imod folket, og dømme repræsentanterne for det gamle regime, konfiskere deres ejendom og deres i udlandet anbragte formuer.

10) At suspendere betalingen af udlandsgælden i tre år og bruge disse midler til at skabe arbejde og udvikle de marginaliserede områder. At undlade at optage nye lån, som underminerer vores lands uafhængighed.

11) At sænke priserne på basale for- brugsgoder, på vand, el, gas og fjerne fjernsynsskatten.

12) At yde en presserende kompensati- on til martyrernes familier og ofrene for undertrykkelse og plyndringer under revolutionen og under hændelserne i mineflodbassinet, i Ben Guerdane, osv.

**Arbejdernes Kommunistiske Parti
i Tunesien/PCOT**

31. marts 2011

Kommunistisk Politik har hidtil oversat PCOT til Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti. Arbejdernes Kommunisti- ske Parti i Tunesien er mere rigtigt. KP

Revolutionerne i Nordafrika

Debatmøde i Århus

Tirsdag den 10. maj kl. 16

Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien har fremlagt et klart bud på hvordan den demokratiske revo- lution kan forsættes og advarer om at de gamle tyranner forsøger at klynge sig til magten.

De advarer også mod Natos nye krig mod Libyen, der skal sikre de imperialistiske magters interesser i regionen og kun kan ses som forlø- ber for en besættelse.

Kom til debatmøde og hør hvordan de marxist-leninistiske kræfter vur- derer revolutionerne og krigene

Oplæg ved Kristian Dalgaard, APK

Oktober Bogcafe
Ny Munkegade 88, kld.
8000 Århus C

Ungdommen og revolutionerne i dag

KONGRESDEBAT

Arbejderpartiet

Kommunisternes 5. kongres afholdes i 2012. Allerede nu starter kongresdebatten, og Kommunistisk Politik vil løbende bringe indlæg i debatten til at klarlægge betingelserne for arbejderklassens kamp og perspektiverne for en socialistisk revolution i Danmark

Ungdommen har haft en central placering i udbruddet og gennemførelsen af folke-revolutionerne i Tunesien og Ægypten. De er massivt gået til kamp mod de autoritære regimer, arbejdsløsheden, fattigdommen og de manglende fremtidsudsigter i de andre arabiske lande. De vil have radikale forandringer, et andet samfund. Udfaldet af de demokratiske og anti-imperialistiske folkerevolutioner er langt fra afgjort endnu, og USA, NATO og Vesten trykker på alle knapper – fra krigens til opkøb og demagogi – for at knuse dem.

Men uanset det videre forløb har udviklingerne bekræftet ungdomsmassernes revolutionære potentiale og revolutionære karakteristika, som er dokumenteret og fremhævet af marxist-leninisterne og den internationale kommunistiske bevægelse i alle perioder. Det var gnisten hos ungdommen, der fik sat den tunesiske folke-revolution i gang; det var dens dristighed og mod, dens stærke vilje til forandring og manglende tålmodighed til at affinde sig med tingenes sørgelige tilstand, der fik den til at gå på barrikaderne. Den vovede at sætte sig op mod det fascistiske Ben Ali-regime og hans parti (medlem af Socialistisk Internationale) og voldsapparats brutale repression – og vandt en strålende og historisk sejr med regimets fald.

Det var ungdommen, der leverede revolutionens første hovedstyrker og rev resten af befolkningen med sig. En specifik analyse, som ikke skal gennemføres i detaljer her, vil også vise, at den studerende ungdom spillede en central rolle i opstanden, i overensstemmelse med revolutionens demokratiske og antiimperialistiske karakter.

Dette mønster blev gentaget i Ægypten og en række andre lande, hvor de revolutionære kræfter lærte af Tunesien.

Nogle andre faktorer var selvfølgelig uundværlige og afgørende for den tunesiske revolutions sejr indtil nu – nemlig eksistensen af et marxistisk-leninistisk fortrosparti, der var i stand til at gå i spidsen for og udvikle revolutionen i alle dens foreløbige faser og omskiftelser, og den kendsgerning, at der fandtes en arbejderklasse, der kunne mobiliseres til at kaste sin kraft ind i opstanden. Det var arbejderne, der i sidste ende satte Ben Ali på porten med omfattende strejker, og som tvang fagforeningerne og det tunesiske "LO" til at støtte revolutionen. I Ægypten blev arbejderklassens strejker og aktioner også udslagsgivende for Mubaraks fald.

De revolutionære, men også de kontrarevolutionære udviklinger fortsætter i de arabiske lande, Nordafrika og Mellemøsten. I de sidste måneder er kontrarevolutionen kommet stærkt på banen i lande som Bahrain og Saudi-Arabien med brutal voldelig undertrykkelse af protestbevægelserne; imperialismen har anstiftet krige og borgerkrige i lande som Libyen og Elfenbenskysten. Imperialismen og den arabiske og afrikanske reaktion af lakajregimer (og wannabe-lakajer) er gået sammen, undertiden åbent, undertiden skjult, for at knuse revolutionerne eller føre dem på vildspor og omstøde deres revolutionære karakter. Folkerevolutionerne i Tunesien og Ægypten er ikke ført til sejr med de diktatoriske præsidenters fald og regimeskifterne; de har bragt andre fra de pro-vestlige klikker til magten, som også er tæt forbundet med militæret og den amerikanske imperialisme.

Men det skal her understreges, at disse tre faktorer – et marxistisk-leninistisk kom-

munistisk parti, der formår at spille sin rolle, en kæmpende arbejderklasse og en ungdom, hvis flertal mobiliseres til revolution – er nødvendige, for at enhver revolution (også i dag) kan gennemføres med held.

Dertil kommer spørgsmålet om en smidig alliancepolitik og enhed mellem revolutionære og progressive kræfter, mobiliseringen af folkets bredeste lag osv. for at videreføre revolutionerne og sikre deres sejr.

Desværre er der masser af ungdom, masser af udbyttede arbejdere, men få marxist-leninister og ægte marxistisk-leninistiske partier i regionen (og i det hele taget verden rundt).

Derfor er det særlig vigtigt at konstatere, at den arabiske ungdom – som en betydningsfuld del af den globale ungdom – er en generation, som er revolutionært indstillet og vil gennemføre reelle radikale forandringer.

De arabiske unge har oplevet de repressive, provestlige konge- og militærdiktaturer og de nyliberale diktater, som har forværret situationen for de brede masser; de har oplevet et første tiår af et nyt årtusinde, der lovede store forandringer, men som betød endeløse amerikanske og vestlige aggressionskrige i regionen; og de er mobiliseret til handling af den store og akutte nød, som den økonomiske verdenskrise, arbejdsløsheden og de stærkt stigende priser, ikke mindst for mad, har ført med sig siden 2008.

Det er derfor ikke uforståeligt, at revolutionerne er brudt ud netop i de arabiske lande, hvor alle kapitalismens og imperialismens store modsætninger er koncentreret og eksisterer i en tilspidset form.

Der er heller ingen tvivl om, at de samme revolutionære karakteristika er til stede hos den øvrige ungdom i verden – i forskellig grad og i forskellige former.

Og det er ikke mindst derfor, at ungdommen er *et hovedmål for imperialismens ideologiske aggression*. Det gælder om at sløve og tilintetgøre dens revolutionære træk, forvandle oprørstrangen til individuel protest, sløve den med stoffer og diverse livsstileksperimenter i adskilte og opsplittede grupper og miljøer, prædike revolutionens og den kollektive

protests død, nyliberalismens og kapitalismens endelige sejr, politisk reformisme eller aktiv politisk reaktion (herunder fascisme) og religion og 'åndelig' frigørelse – der er en hel stribe varianter, der fyres af samtidig mod forskellige målgrupper blandt de unge og mod ungdommen som helhed.

Grundlæggende set er det gennem deltagelse i aktiv kamp, at troen på autoriteterne, indbefattet de ideologiske og propagandistiske autoriteter (såsom de borgerlige medier og uddannelses-institutioner, for ikke at tale om det egentlige magtapparats institutioner), svækkes og ikke-borgerlig, revolutionær (og bedst: marxistisk-leninistisk ideologi) for alvor kan vinde indpas.

Det forholder sig nok sådan, at selvom man kan gennemskue borgerlig ideologi og propaganda i politiske og sociale spørgsmål, er det sværere at gøre op med den ideologiske påvirkning på det personlige plan, ikke mindst individualisme og liberalisme, som forkyndes og doseres i massivt og uendeligt omfang, fra tegnefilm for de mindste til den ikke mindre udspekulerede propaganda rettet mod teenagere og 'ungekultur'.

Denne konstante personlige holdningsbearbejdelse er en integreret del af antikommunismen, af det antisolidariske, af antikollektiviteten, og den tjener til at vanskeliggøre opbygningen af revolutionære alternativer og ikke mindst til at undergrave en revolutionær disciplin.

Denne disciplin, som er ubetinget nødvendig for gennemførelsen af en kollektiv omvæltning, af en revolution, er arbejderklassens gave til de kommunistiske partier og organisationer, fordi disciplin, arbejdsdeling og samarbejde påtvinges af de kapitalistiske udbytterproduktion, og arbejderne udvikler deres udgave af den i protest og kamp – som en proletarisk stil og arbejdsmetode.

Hvad karakteriserer så den nuværende generation af unge i Danmark?

Ikke mindst er den præget af, at den har oplevet nyliberalismens gennemslag efter 'murens fald', og også at nyliberalismen langtfra har indfriet sine løfter. Den har oplevet permanente imperialistiske krige og den økonomiske krise, som endnu ikke er slået igennem med fuld styrke. Den er klar over, at en del af 'velstanden' er på lån, og at den skal betales tilbage med renter.

Den adskiller sig selvfølgelig fra tidligere ungdomsgenerationer – frihedskampsgenerationen, generationen fra den kolde krig i halvtredserne, 68-generationen og 80'ernes Nå-generation. Modstandsgenerationen og 68'erne var politiske, de andre afpolitiserede. Især 80'er-generationen har efterladt et tomrum i de kommunistiske partier.

De forhadte 68'ere var udtryk for et progressivt oprør, som omfattede de bedste kræfter og brede dele af generationen, en protest mod forældet kultur og musik,

stivnede samlivsformer, udemokratiske sociale strukturer osv. Ikke mindst i 70'erne – bl.a. inspireret af Vietnam-krigen og det franske studenteroprør – antog bevægelsen en stadig mere politisk karakter. Der blev skabt en bred venstreorienteret massebevægelse, hvor også mange nye marxistisk-leninistiske organisationer opstod i protest mod de revisionistiske partiers forfald. Ikke mindst de studerende læste Marx, og nogle også Lenin; hele generationen gik i skoling, i revolutionær teori, kvindekamp m.m.

En tilsvarende bevægelse har vi ikke set i forhold til den nuværende ungdomsgeneration, selvom den bl.a. har udviklet elev- og studenterbevægelser, antikrigskampe, klimaaktivisme og militant ungdomshuskamp.

De barskere forhold – med krige og krise, med konstante nedskæringer på uddannelse og sociale ordninger – har tvunget generationen til at arbejde og studere og flippe ud i fritiden. Der er ikke å meget tid og overskud til politik og aktivisme.

Alligevel var der en bred venstrebevægelse op gennem 00'ene, som ikke fandtes i firserne og størstedelen af halvfemserne, som fortsætter ind i dette årti.

Hvordan den nuværende ungegeneration ikke bare bliver en bredere bevægelse for forandring, men bliver bevidst om den socialistiske revolutions nødvendighed, er et centralt spørgsmål for partiet og den marxistisk-leninistiske ungdom. - os.

Danmark anerkender ikke Vestsaharas legitime regering

Af Peter Kenworthy

Udenrigsminister Lene Espersen udtalte forleden, i et svar på en forespørgsel fra Afrika Kontakt, at Danmark ikke overvejer at anerkende Saharawi Arab Democratic Republic (SADR), Vestsaharas legitime og internationalt anerkendte regering, som på grund af Marokkos kolonisering af Vestsahara holder til i et ørkenområde i en flygtningelejr i ørkenen.

"Danmark støtter fortsat FN's bestræbelser på at finde en gensidigt acceptabel løsning på konflikten baseret på relevante sikkerhedsrådsresolutioner. En anerkendelse af SADR mener jeg ikke vil fremme en løsning af konflikten, men vi er fra dansk side i dialog med alle konfliktens parter," sagde Lene Espersen.

Michael Lund Jeppesen fra Udenrigsministeriets kontor for Mellemøsten og Nordafrika uddybede spørgsmålet om kontakt med konfliktens parter således i går: "Embedsmænd fra Udenrigsministeriets kontor for Mellemøsten og Nordafrika mødes fra tid til anden med repræsentanter fra Polisario [Vestsaharas befrielsesbevægelse]. Møderne giver Polisario mulighed for at orientere Udenrigsministeriet om situationen i relation til konflikten om Vestsahara set fra organisationens synspunkt".

Størstedelen af Vestsahara har været besat af Marokko siden 1976, hvor landets daværende kolonimagt, Spanien, reelt afstod landet til Marokko mod at få del i

Vestsaharas resurser, som Marokko ulovligt sælger ud af. Spørgsmålet om Vestsaharas tilhørsforhold skal, ifølge international lov, og hundredvis af FN-resolutioner, afgøres ved en folkeafstemning, men Marokko har forhalet denne i nu over 35 år.

Sikkert fordi Den Internationale Domstol og mange andre med dem har konkluderet, at Marokko intet krav har på Vestsahara, og fordi man regner med, at et overvældende flertal af saharawier, Vestsaharas oprindelige befolkning, vil vælge uafhængighed fra Marokko ved en sådan folkeafstemning.

Peter Kenworthy er fra Afrika Kontakts Vestsaharagruppe

Romalove

Romafolkets historie er knyttet nært sammen med Europas historie. I opgangstider tolereret, i krisetider forfulgt.

Siden boblen sprang i 2008, har verden været i krise. Økonomien i EU er katastrofal. Flere lande kæmper med enorme underskud, stigende inflation og voksende arbejdsløshed. Alle lande "trimmer" den offentlige sektor i et forsøg på at lade "de stærkeste skuldre bære de tungeste byrder" – altså sende regningen til arbejderklassen. Holdningen til romaer er gået samme vej som økonomien.

Sagen om de 23 romaer, der blev udvist for at være fattige og sove i telt, er velkendt. Det samme er beslutningen om at trække udvisningen tilbage. En beslutning, der kom, efter højesteret slog fast, at man skal begå kriminalitet, før man kan blive udvist for at have gjort det. Denne forhindring er de ansvarlige ministre allerede i gang med at overvinde. Det er prioriteret højt, hvilket justitsminister Lars Barfoed slår fast i en pressemeddelelse om sagen: *"Det er helt uacceptabelt, at et større antal udlændinge kommer her til landet og ernærer sig ved pågående tiggeri eller tyverier m.v."*

Det er lidt skræmmende, at justitsministeren ikke kan se en grundlæggende forskel på tiggeri og tyveri, men det er en fejl, han deler med flere. Barfoed lover i pressemeddelelsen at styrke politiindsatsen mod tiggerne fra syd og glæder sig over, at integrationsministeren ser *"på mulighederne for at få ændret EU's opholdsregler, så der skabes en udtrykkelig mulighed for at udvise EU-borgere, der på den måde forstyrrer den offentlige orden"*.

Sagen og efterspillet er absurd. De danske myndigheder arbejder nu seriøst på at ændre loven, så udlændinge kan smides ud af landet for at sove i en forladt bygning. Formålet med 'romalove' og 'romapoliti' er at aflede opmærksomheden fra virkeligheden. En virkelighed, hvor Danmark er involveret i 2+ krige og velfærdssystemet er ved at blive afviklet. Tiggere, der bor i telte, er ikke et problem, og hvis de er lommetyve, er det heller ikke et problem. Desværre findes Christiansborgs holdning til romaer (og andre udlændinge) også blandt mere almindelige mennesker. Hetzen mod flaskesamlere på sidste års Roskildefestival er et godt

eksempel på, at svinsk opførsel er rimelig udbredt.

Grundlaget for racistisk lovgivning er den fremmedfjendske politik, der er blevet prædikeret i mange år. Hvert år har det

Indspark fra DKU

vist sig, at grænsen for det acceptable har flyttet sig. Og det vil fortsætte, så længe den racistiske propaganda fortsætter. I Ungarn er de nået længere end vi er, dér gennemfører fascistiske organisationer marcher mod romaer. Men budskabet er det samme som her: Det er deres skyld, det er dem, der er problemet, de må væk.

At blive smidt fra by til by og fra land til land er en skæbne, romaer har lidt i hundreder af år. De er brutalt blevet

undertrykt og har derfor altid befundet sig på bunden af samfundet, hvor livet ikke altid er så pænt som i Bo Bedre. For en presset politiker er det belejligt at kunne pege på nogle andre. Nogle andre, der altid er de nederste, som så bliver tvunget længere ned.

Romaers sociale problemer er ikke anderledes end andre folks sociale problemer. Og som for alle andre starter løsningen med arbejde og uddannelse til alle.

SiØ

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli-3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midtsjælland.

der være kombination af teori og praksis, debatter og workshops, oplæg og oplæring, og et fokus på at forberede deltagerne på det kommende års politiske kampe.

Tilmeld dig nu!

Revolutionært Sommertræf finder sted fra d. 29 juli til d. 3 august og arrangeres i et samarbejde mellem

**Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
Foreningen Oktober
og
Arbejderpartiet Kommunisterne**

Flere oplysninger ved tilmelding

**Priser for deltagelse på
Revolutionært Sommertræf**

Hele træffet:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 700 kr.

Over 25 år: 900 kr.

For tilmelding eller yderligere info –
kontakt via: dku@dku99.dk

*Revolutionært Sommertræf
2011 rejser overordnede
spørgsmål som:*

*Hvilke erfaringer er vi blevet rigere
det seneste år? Hvilken taktisk analyse
skal ligge til grund for det kommende
års arbejde?*

*Hvordan kan den revolutionære
bevægelse understøtte ungdommens
og arbejdernes spontane og sporadiske
protester, og hvordan kan den
revolutionære bevægelse tage initiativer,
der sætter systemet under pres?*

*Hvordan forestiller vi os socialismen,
og hvordan får vi socialismen
på den danske klassekamps dagsorden?*

På Revolutionært Sommertræf vil

Ny international båd med menneskerettigheds-observatører i palæstinensisk farvand

I dag, onsdag d. 20. april, søsættes menneskerettighedsobservatørbåden 'Oliva' fra Gazas havn.

Vores ven og kollega Vittorio Arri-

goni, som blev dræbt den 14. april, var med til at skabe dette initiativ, og en mindehøjtidelighed vil blive holdt for ham i Gazas havn efter pressekonferencen.

Free Gaza Danmark sender i maj måned 2011 en dansk båddelegation til Gaza som en del af den anden Frihedsflotille for at bryde blokaden af Gaza-striben. Den danske delegation vil bestå af en mindre gruppe af højprofiler og pressefolk. Ud over at bryde den FN-definerede ulovlige blokade sigter vi mod at vise det internationale samfund

samt Gaza-stribens 1,6 millioner indbyggere, at den menneskeskabte humanitære katastrofe ikke er glemt. Frihedsflotillen til maj kommer til at have 10-13 både og hundredvis af højprofiler, aktivister og mediefolk om bord.

I dansk sammenhæng er Free Gaza Danmark ved at indsamle de godt 250.000 kroner, det kræver for at kunne betale for båden og en båddelegation til Gaza.

Vi opfordrer alle interesserede til at læse mere på vores hjemmeside:
www.freegaza.dk

og internationalt:
www.freedomflotilla.eu

Free Gaza Danmark

Ensidig tv-dækning af Libyen

I snart to måneder har borgerkrigen i Libyen nu raset. Men i modsætning til andre udenlandske tv-stationer i Libyen har DR og TV2 ikke én eneste gang været i hovedstaden Tripoli for at høre, hvordan libyerne der opfatter krigen og "præcisionsbomberne". De danske udsendte opholder sig kun hos oprørerne i Benghazi, der har så lidt opbakning i Libyen, at NATO reelt fører krigen for dem.

Før Vestens bombardementer i marts skreg DR's Thomas Ubbesen sig hæs om "det forestående folkemord i Benghazi". Men i de byer, som Gaddafis regeringshær har indtaget og senere tabt igen, er der ingen beviser på folke-mord. Senest har FN da også betegnet folkemordsadvarslerne som "overdrevne".

DR og TV2's korrespondenter kan således ikke betragtes som almindelige journalister. De er oprørernes danske spindoktorer.

Med en så tendentiøs dækning forstår jeg til fulde, hvis DR og TV2 nægtes journalistvisum til andre "diktaturer".

Carsten Kofoed

Krig

**er ødelæggelse og destruktion
af lande, frembragte værdier og
mennesker - den vigtigste kapital -
men også givtig, og indbringende for
aktionæren der investerer i våben og
krigsproduktion med stort udbytte -
han personificerer kapitalismens
i evighed gyldige omkvæd:**

**Den enes død -
den andens profit -
større og større**

N.B-

Israelsk kampagne er kynisk

Af Amnesty International

Israels krav om at skrotte en FN-rapport om konflikten i Gaza i 2009 er et kynisk forsøg på at undgå at blive stillet til regnskab for krigsforbrydelser, mener Amnesty International

Den israelske regerings opfordring til FN om at trække en rapport om Gaza-konflikten i 2009 tilbage bør blive mødt med en total afvisning fra det internationale samfund.

Det fastslår Amnesty International, der opfatter Israels initiativ som et kynisk forsøg på at undgå at blive stillet til regnskab for de krigsforbrydelser, der blev begået under den 22 dage lange konflikt i Gaza. Adskillige israelske ministre har i de seneste dage stillet krav om at skrotte FN-rapporten, efter at lederen af FN's daværende fact finding mission i Israel og Gaza, Richard Goldstone, skrev et indlæg i Washington Post den 1. april. Et indlæg, hvor Goldstone lufter tvivl om én enkelt episode under konflikten, hvor 21 palæstinensere blev dræbt. Resten af rapportens 11 krigsepisoder, hvor Israel foretog direkte angreb mod civile, står Goldstone fortsat ved. Tvivlsspørgsmålet ændrer således ikke på FN-rapportens overordnede konklusion om, at "den israelske hærs handlinger udgør grove brud på Geneve-konventionerne, når det gælder bevidste drab og bevidst påføring af stor lidelse".

Civile tab kunne være undgået

Det har været meget vanskeligt at fastslå, om den israelske hær bevidst angreb civile, fordi Israel har nægtet at offentliggøre detaljer om de militære operationer. Af samme grund har Amnesty International ikke påstået, at Israels taktik under konflikten var at angribe civile. Men Amnesty har alene fastslået, at Israel ikke tog tilstrækkelige hensyn til civile under de militære operationer, og at mange af de civile tab kunne have været undgået.

Amnesty International mener, at Israel bevidst fejlfortolker Goldstones indlæg. Af samme grund opfordrer Amnesty

International det internationale samfund til kraftigt at afvise Israels forsøg på at undgå at blive stillet til regnskab. FN's mission til Gaza under ledelse af Richard Goldstone og tre andre fremtrædende jurister konkluderede, at begge parter havde begået mulige krigsforbrydelser, og at parterne i løbet af seks måneder skulle gennemføre uvildige undersøgelser af de påståede krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden. I modsat fald skulle sagen henvises til Den Internationale Straffedomstol (ICC). Her står sagen stadig i dag 18 måneder senere. Ingen af parterne har gennemført uafhængige undersøgelser, og de risikerer derfor på papiret at blive overført til ICC og anklaget for krigsforbrydelser. Derfor er det nærliggende for nogle af de mest belastede politikere i konflikten på israelsk side – premierminister Benjamin Netanyahu, udenrigsminister Avigdor Lieberman, forsvarsminister Ehud Barak – at bruge Goldstones indlæg til at kræve hele FN-rapporten skrottet.

Usmagelig kynisme

Men det er efter Amnesty Internationals mening udtryk for en usmagelig kynisme, når Israels premierminister nu opfordrer til, at "rapporten skal smides i historiens skraldespand". Lige så oprørende er det at se den amerikanske regering bakke ensidigt op om Israel og fastslå, at USA ikke har set beviser for, at Israels regering har begået nogen krigsforbrydelser under konflikten, der kostede omkring 1400 palæstinensere livet, herunder omkring 300 børn.

FN's Menneskerettighedsråd har gjort det klart, at et enkelt avisindlæg så langt fra er nok til at skrotte en rapport, der er blevet diskuteret og godkendt i både rådet og FN's generalforsamling. Samtidig minder Amnesty International om, at FN's rapport ikke står alene. Amnesty International og flere andre organisationer og observatører har gennemført 13 i alt uafhængige rapporter om konflikten, og de når alle frem til samme konklusion: Der blev begået krigsforbrydelser i Gaza, og de ansvarlige skal stilles til regnskab.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Irak er en amerikansk koloni styret af et islamisk regime

Den berømte irakiske digter Saadi Yusuf (Youssef) siger, at han ikke føler, han længere tilhører Irak, og tilføjer, at Irak for nærværende er en amerikansk koloni styret af et islamisk regime

- Jeg føler ikke længere, at Irak er mit land. Jeg har husket Irak som et frit og uafhængigt land og ikke som en koloni eller et besat område, sagde Yusuf i et interview med den officielle tjekiske radiostation Cesky Rozhlas efter en hyldestfest for ham, efter at han modtog Spiros Vergos prisen for ytringsfrihed organiseret af forfatterforbundet i Prag,

- Det Irak, hvor jeg boede, var et sekulært og liberalt land, men det regeres i dag af et islamisk regime, det er blevet en islamisk republik, erklærede forfatteren. - Jeg kan ikke holde den kendsgerning ud, og jeg kan ikke længere se mig selv som en del af dette land, tilføjede han.

- Jeg har et britisk pas nu, og jeg føler ingen forbindelse med Irak, sagde han. - Men jeg har stadig nogle barndomsminde, som jeg fra tid til anden bruger i mine digte, det er alt, hvad der er tilbage af mit Irak, tilføjede digteren trist.

Digteren er en person, "som sætter frihed, skønhed og et bedre liv som sine mål", sagde Saadi Yusuf.

- En sand kunstner skal forsvare skønheden i livet og naturen, og han skal lære folk skønhed, sagde han.

Den fremtrædende irakiske digter har et bogkatalog på 3000 sider trykt poesi: - Min erfaring og min alder får mig til at føle, jeg må være mere ansvarlig som kunstner; jeg må gøre mig anstrengelser for at ændre nogle af mine måder at skrive på, og jeg vil vælge nye emner at skrive om.

Sadi Yusuf har boet i UK siden 1999. Han blev født i Basra i 1934, er uddannet i arabisk litteratur og har arbejdet som lærer og journalist. Siden 1952 har han udgivet 35 digtsamlinger og også romaner og noveller, ligesom han har oversat romaner og digte. Han betragtes som en af de vigtigste arabiske digtere.

Efter Alsumaria

* Dette vers er fra det velkendte digt Unshudat Al-Matar (Regnsang) af den banebrydende irakiske digter Badr Shakir Al-Sayyab (1926-1964)

En personlig sang

Er dette Irak?
Velsignet den, som sagde
jeg kender vejen, som fører dertil;
Velsignet den, hvis læber hviskede
de fire bogstaver:
"Irak, Irak, alene du Irak"*

Fjerne missiler vil applaudere;
soldater væbnet til tænderne vil storme os;
minareter og huse vil synke i grus;
palmetræer vil kollapse under bombningen;
bredderne vil myldre
af flydende lig.
Vi skal sjældent se Tahrir-pladsen
i bøger med elegier og fotografier;
Restauranter og hoteller vil være vores guide
og vores hjem i beskyttelsens paradys:
McDonald's
KFC
Holiday Inn;
og vi vil blive druknet
som vores navn, Oh Irak,
"Irak, Irak, alene du Irak"

London, 15. marts 2003

UNDER NEW
MANAGEMENT...

